निहन्तु ते विष्णुरघानि मे ऽपि
रक्षत्वसौ वामपि नौ मुरारिः ॥
ददातु वां नावपि शर्म कृष्णः
करोतु वां श्रीदयितो दयां नौ ।
पुष्णातु वो नो ऽपि हरिर्धनं वो
ददातु नो हत्वशुभानि वो नः ॥

अपादवाक्यादौ किम् ।

युष्मानवत्वविरतं कृष्णो ऽस्मान्पातु शंकरः ।

अचादियोगे किम् ।

तुभ्यं मह्यं च दद्यात्स्वं गोविन्दो मह्यमेव शम् ।
श्रीकण्ठो मामुपेक्ष्य त्वामालोकयति पूजकम् ॥

सदानूक्ते ऽसादिप्र्याः ॥ १४४ ॥

अनयोरन्वादेश एत आदेशा नित्यं स्युः । न तु सपूर्वात् प्र्यन्तात् परयोः ।

यूयं वयं विनीतास्तत्पातु वो नो महेश्वरः ।
यूयं वयं हितास्तेन सो ऽस्मान्पातु स वः शिवः ॥

नाविशेष्यान्याद्यामन्त्र्यात् ॥ १४५ ॥

विशेष्यपूर्वमनामन्त्र्यपूर्वं च हित्वान्यस्मादामन्त्र्यादेते न स्युः ।

शंभो ऽस्मात्रक्ष लक्ष्मीश सेव्य नो ऽवाव शर्व नः ।

सुपात् । सुपादौ । सुपादः । सुपादम् । सुपादौ ।

पात् पत् पौ ॥ १४६ ॥

पादः पत् स्यात् पौ परे । सुपदः । सुपदा । सुपाद्भ्यामित्यादि ।

च्वङिति कङ् । नस्य नुः । नोर् ङः । स्यान्तस्य लुप् । प्राङ् । प्राञ्चौ ।

प्राञ्चः । प्राञ्चम् । प्राञ्चौ । एवं क्रुञ्चतिर्यञ्चोदञ्चादयः ।

अचो ऽल्लोपो र्घश् च ॥ १४७ ॥